

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-1S/232/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019201450
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Rudinská
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1019201450.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Rudinskej a členov senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD. a JUDr. Lucie Kúdelčíkovej v právnej veci žalobcu: A. B. C. A., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX F. G. H., I. J., H. K. L. M. N. H. O., adresa na doručovanie K. P. XX/X, XXX XX M., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 43359/2019/42-II zo dňa 11.09.2019, takto

rozhodol:

- I. Správny súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Správny súd žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Dňa 18.07.2019 bola žalovanému doručená žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií: „kópií všetkých správnych rozhodnutí vydaných v správnych konaniach vedených proti znalcom, ktorých výsledkom bolo zastavenie správneho konania alebo výrok o nevine v depersonalizovanej podobe za obdobie posledných 5 rokov.“

2. Žalovaný rozhodnutím č. 413/2019-142-I zo dňa 30.07.2019 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) nevyhovel žiadosti žalobcu, požadované informácie mu nesprístupnil, nakoľko povinná osoba požadovanými informáciami nedisponuje. Dospel k záveru, že ako povinná osoba v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) nemohol žalobcovi vyhovieť, nakoľko by musel realizovať také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu jeho právomoci. Za účelom sprístupnenia požadovaných informácií by musel vytvoriť novú databázu podľa požiadaviek, pokynov a predstáv žalobcu, nakoľko žalovaný nevedie a ani nemá vytvorenú žiadnu evidenciu rozhodnutí vydaných v správnych konaniach proti znalcom zapísaným v zozname znalcov podľa výsledku konania. Žalovaný napokon ani nemá povinnosť takúto evidenciu viesť. Získanie požadovaných informácií nie je možné ani fyzickým prehľadaním relevantného okruhu spisov, nakoľko rozhodnutia vydané v správnom konaní sú súčasťou osobných spisov znalcov. Na získanie požadovaných informácií by bolo potrebné spomedzi približne 6 000 až 7 000 spisov vybrať spisy tých znalcov, voči ktorým bolo za posledných 5 rokov vydané správne rozhodnutie. Následne by bolo potrebné vyselektovať tie rozhodnutia, ktorými bolo správne konanie zastavené a tie, v ktorých boli znalci oslobodení spod obvinenia, následne ich skenovať, resp. kopírovať, vykonať anonymizáciu v súlade s § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. a znovu ich kopírovať za účelom ich sprístupnenia.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 43359/2019/42-II zo dňa 11.09.2019 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil ako vecne správne a rozklad zamietol stotožniac sa s právnym názorom vysloveným v prvostupňovom rozhodnutí. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný tiež poukázal na to, že v zmysle § 28 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 382/2004 Z. z.“) má žalovaný od 01.07.2018 povinnosť zverejňovať rozhodnutia vydané v konaní o inom správnom delikte na webovom sídle ministerstva do 60 dní odo dňa ich právoplatnosti. Avšak, ide o tzv. sankčné rozhodnutia vydané v konaní o inom správnom delikte, teda o rozhodnutia o vine a o uložení sankcie, prípadne rozhodnutia o vine a o upustení od potrestania, nie o rozhodnutia, ktorými bolo konanie zastavené či bolo rozhodnuté o nevine.

II. Žaloba

4. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia a navrhol, aby ich správny súd zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

5. Preskúmané rozhodnutia považoval žalobca za nezákonné, svojvoľné, arbitrárne a ústavne neudržateľné. Ústavný súd Slovenskej republiky vyložil obsah a rozsah ústavného práva na prístup k informáciám v náleze sp. zn. I. ÚS 236/06, v ktorom uviedol že z čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť orgánov verejnej moci poskytovať každému informácie o svojej činnosti, pričom táto povinnosť môže byť obmedzená len v prípadoch stanovených v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Tento základný princíp musí byť zohľadňovaný orgánmi verejnej moci pri aplikácii zákona č. 211/2000 Z. z. a tiež zákonodarcom pri prijímaní zákonov a iných právnych predpisov upravujúcich prístup k informáciám.

6. Žalobca ďalej citoval nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS I/09 zo dňa 19.01.2011 a sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28.06.2007, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 4/2004 zo dňa 16.12.2004 a sp. zn. 3SžI 4/2011 zo dňa 03.10.2011 a tiež rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 19S 31/02 zo dňa 16.05.2002.

7. Zákon č. 211/2000 Z. z. neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti ešte neexistujú. Sprístupnenie takýchto informácií môže povinná osoba odmietnuť z dôvodu, že ich nemá k dispozícii. Môžu nastať dva prípady vytvárania novej informácie povinnou osobou. V prvom prípade ide o vytvorenie úplne novej informácie. Môže ísť napríklad o situácie, keď žiadatelia požadujú od povinných osôb vypracovanie rozborov, analýz, referátov, poskytnutie odborných alebo politických stanovísk, prognóz, výkladov právnych predpisov alebo keď posielajú povinnej osobe dotazy na subjektívne názory predstaviteľov povinnej osoby na určitý problém, pričom povinná osoba nemá takéto dokumenty alebo informácie vôbec vytvorené. Ak však povinná osoba má vyššie uvedené informácie (dokumenty) už spracované v podobe požadovanej žiadateľom, nemôže ich sprístupnenie odmietnuť. V druhom prípade môže byť vytvorením novej informácie aj určitý kvalifikovaný spôsob spracovania informácií, ktoré sa už u povinnej osoby nachádzajú a v dôsledku ktorého vzniká kvalitatívne nová informácia. Možno sa stotožniť so záverom, že o vytvorenie novej informácie sa nejedná, ak ku príprave odpovede na žiadosť o informácie stačí iba mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré sa u povinnej osoby nachádzajú a ktoré musia byť napríklad vyhľadané v rôznych dokumentoch, „vyňaté“ z týchto dokumentov, zhromaždené a následné „vtelené“ do odpovedi na žiadosť. Aby bolo možné konštatovať, že ide o vytvorenie novej informácie, musí ísť o ďalšie kvalitatívne spracovávanie týchto vyhľadaných, vyňatých a zhromaždených údajov.

8. V praxi sa možno stretnúť s tým, že povinné osoby odmietajú sprístupniť požadované informácie s odôvodnením, že informácie „nemajú k dispozícii v požadovanej štruktúre“, pričom tvrdia, že žiadateľ od povinnej osoby požaduje vytváranie nových informácií, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú. V skutočnosti ide často o situáciu, kedy sa požadované informácie u povinnej osoby nachádzajú, ale musela by ich vyhľadať, vyňať z rôznych listín a zhromaždiť - teda povinná osoba požadované informácie má, ale nemá ich zhromaždené tak, ako ich požaduje žiadateľ. Aby nebol protiústavne obmedzený

prístup k informáciám, musí byť v súlade s ústavným právom na informácie posudzovaná aj otázka, či ide alebo nejde o vytvorenie kvalitatívne novej informácie, a teda, či ide alebo nejde o informáciu, ktorú má povinná osoba „k dispozícii“ v zmysle 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Za vytváranie novej informácie nemožno paušálne považovať vytvorenie akejkoľvek databázy, ale iba takej databázy, ktorá by vznikla kvalitatívnym spracovaním informácií, a ktorá by teda aj sama bola kvalitatívne novou informáciou.

9. Žalobca tiež citoval rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 4As 57/2007 zo dňa 28.11.2008, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 92/2007 zo dňa 26.09.2008 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S 33/2009 zo dňa 30.09.2009. Za „vytváranie nových informácií“ v žiadnom prípade nie je možné považovať vyhľadávanie a zhromažďovanie viacerých požadovaných dokumentov alebo listín. Ak žiadateľ požaduje v jednej žiadosti sprístupnenie viacerých dokumentov, ktoré sa nachádzajú na rôznych miestach, ich vyhľadaním (napr. vyhľadaním na rôznych miestach v rámci povinnej osoby, kde sú tieto dokumenty uchovávané) a zhromaždením na vecne príslušnom odbore povinnej osoby, ktorého úlohou je vybavovanie žiadostí o informácie, nedochádza ku žiadnym kvalitatívnym zmenám požadovaných informácií a nemení sa ich kvalitatívna podstata. Vyhľadanie a zhromaždenie požadovaných dokumentov, ktoré vždy logicky vyžaduje aj určitý čas, nevyhnutne patrí k vybaveniu každej žiadosti o informácie. Ak by vyhľadanie a zhromaždenie požadovaných dokumentov bolo považované za vytváranie novej informácie, išlo by o protiústavný výklad zákona, pretože povinné osoby by v dôsledku tohto výkladu fakticky nemuseli poskytovať skoro žiadne informácie, čo by znamenalo popretie ústavnej povinnosti poskytovať informácie zakotvanej v čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Nebolo by zrejmé, aké informácie by orgány verejnej moci mali vôbec sprístupňovať, ak by nemali povinnosť požadované dokumenty vyhľadať a zhromaždiť.

10. Skutočnosť, že povinná osoba nemá požadované informácie v momente žiadosti vyhľadane a zhromaždené podľa špecifikácie (vlastnosti) určenej žiadateľom alebo že nemá tieto informácie k dispozícii v jednotnej počítačovej databáze, z ktorej by ich mohla v krátkom čase vybrať, nezbavuje povinnú osobu povinnosti požadované informácie vyhľadať a sprístupniť. Skutočnosť, že vyhľadanie požadovaných informácií bude pre povinnú osobu časovo náročnejšie, keďže ich nie je možné vyhľadať zadaním špecifikácie do počítačovej databázy, ale bude ich treba vyhľadávať „manuálne“, nie je dôvodom na nesprístupnenie informácií. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku sp. zn. 4S 156/2008 zo dňa 20.03.2009 potvrdil, že sťažený zber údajov nemožno považovať za vytvorenie nových údajov.

III.

Vyjadrenie žalovaného

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 19.12.2019 navrhol, aby správny súd žalobu zamietol.

12. file_0.jpg

file_1.wmf

Posúdenie žiadosti žalobcu je podľa názoru žalovaného plne v súlade s doterajšou judikatúrou v obdobných veciach, pričom žalovaný poukázal predovšetkým na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo 190/2008 zo dňa 27.05.2009, v ktorom najvyšší súd uviedol, že: „Rovnako z neho (pozn.: zák. č. 211/2000 Z. z.) nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získavať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej file_2.jpg

file_3.wmf

podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb...“. Zákon č. 211/2000 Z. z. sa v zmysle svojho účelu nemôže vzťahovať na požiadavky žiadateľov (a žiadostí) o informácie, pri ktorých by si odpoveď vyžiadala okamžité

prechodné navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít príslušného organizačného útvaru žalovaného na vyhľadanie a spracovanie odpovede (poskytnutie informácie) a spôsobilá by technické a personálne problémy spojené s vyhľadávaním a sprístupňovaním informácií.

13. Účelom zákona č. 211/2000 Z. z. nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“. Keďže zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti vyplýva primárna zodpovednosť všeobecných súdov za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy (I. ÚS 4/00), možno o ústavne relevantnej svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 48/02).

14. Rovnakými princípmi a právnymi závermi sa riadili súdy aj v ďalších obdobných veciach, a to napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S 197/2012 zo dňa 04.03.2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi 46/2014 zo dňa 06.10.2015 alebo aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽi 2/2010 zo dňa 09.12.2010, na ktorý vo svojom rozhodnutí poukázal už prvostupňový orgán. Na tejto rozhodovacej činnosti nič nemenia ani rozhodnutia, na ktoré poukázal žalobca, a ktorých existencie si žalovaný pri vydaní žalobcom napádaných rozhodnutí bol vedomý. Neexistuje rozhodnutie vyšších súdnych autorít, ktoré by principiálne vylučovalo výklad zákona č. 211/2000 Z. z., podľa ktorého je možné (resp. dokonca nevyhnutné) v súlade s týmto zákonom odmietnuť prístup k informáciám, ak by povinná osoba musela realizovať komplikované vyhľadávacie a analytické činnosti smerujúce k vyhovneniu požiadavky žiadateľa, ktorých výsledkom má byť vytvorenie kompletnej a úplnej databázy vydaných rozhodnutí podľa kritérií stanovených žiadateľom, ak povinná osoba takú databázu nemá vytvorenú a nemá ani povinnosť takúto databázu vytvárať.

15. Aplikácii uvedených princípov v tejto konkrétnej veci nebráni ani skutočnosť, že žalobca v tomto prípade nepožadoval priamo informáciu, ktorá by už bola analytickým alebo štatistickým výstupom z rozhodovacej činnosti vykonávanej povinnou osobou, ale žiadal o sprístupnenie databázy všetkých rozhodnutí, identifikovaných však len podľa ním stanovených kritérií, resp. vlastností týchto rozhodnutí. Je nepochybné, že už samotné vyhľadanie a zhromaždenie vopred neurčitého okruhu rozhodnutí, ktoré z obsahovej (teda vecnej) stránky zodpovedajú kritériám stanoveným žalobcom v jeho žiadosti o sprístupnenie informácie, predstavuje činnosť smerujúcu k vytvoreniu novej informácie - súboru všetkých rozhodnutí vydaných povinnou osobou zodpovedajúcich konkrétnym kritériám stanoveným žiadateľom o informáciu, a to činnosť v tomto prípade nesporne personálne, časovo, a do určitej miery aj intelektuálne náročnú, keď postup povinnej osoby nevyhnutný k vytvoreniu takejto informácie bol už podrobne popísaný v rozhodnutí prvostupňového orgánu, ako aj v tomto vyjadrení.

16. Postup žalovaného teda predstavuje len taký výklad zákona č. 211/2000 Z. z., ktorý sa nevymyká jeho účelu a zmyslu a je teda jeho skutočným naplnením. Nie je možné prijať pravidlo, že akýkoľvek orgán štátu ako povinná osoba podľa zákona č. 211/2000 Z. z. je povinný na požiadanie „každého“ podľa kritérií žiadateľa lustrovať, vyhľadávať a sprístupňovať z masy rozhodnutí, alebo aj iných dokumentov (hoc vydaných, resp. vypracovaných, samotnou povinnou osobou), vybraný súbor rozhodnutí alebo dokumentov, dotýkajúcich sa konkrétnej právnej otázky, resp. spĺňajúcich určité žiadosťou vymedzené kritériá alebo vlastnosti. Postup povinnej osoby, pri ktorom takýmto požiadavkám žiadateľov nevyhovie a aplikuje tak zákon č. 211/2000 Z. z. podľa jeho skutočného zmyslu a účelu, nie je podľa žalovaného ani arbitrárny, ani nezákonný, ani neobmedzuje právo na prístup k informáciám podľa zákona č. 211/2000 Z. z.

17. Žalovaný mal za to, že preskúmanými rozhodnutiami ako ani postupom správnych orgánov, ktorý predchádzal ich vydaniu, žalobca nebol ukrátený na svojich právach a tieto rozhodnutia sú zákonné a správne.

IV.

Replika žalobcu

18. Žalobca v replike zo dňa 13.02.2020 zotrval na podanej žalobe.

19. K rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo 190/2008 zo dňa 27.05.2009, ktorý citoval žalovaný, uviedol, že ide o irelevantný rozsudok, ktorý nie je možné aplikovať na jeho prípad z dôvodu odlišnosti situácie. Žalobca od žalovaného nežiadal údaje, ktoré by musel od nejakej tretej strany získať alebo vyžiadať, ale žiadal kópiu rozhodnutí vydaných žalovaným. Rovnako nežiadal údaje, ktoré by žalovaný musel od nejakej z tretích strán zhromažďovať, ani nežiadal údaje, ktoré by musel žalovaný vyhodnocovať alebo vyhľadávať z externých zdrojov, ani ich nemusel spracovávať. V neposlednom rade žalobca nežiadal údaje, úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomocí ani nežiadal údaje, ktoré by žalovaný mohol získať šetrením, výkonom kontroly alebo vyhodnocovaním šetrenia alebo kontrolnej činnosti. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba. Žalobca žiadal od žalovaného kópiu ním vydaných rozhodnutí ako správneho orgánu, ktoré má k dispozícii. Žalobca nepožadoval spracovanie údajov do inej formy ani nepožadoval kompletne podklady zo správnych spisov.

20. Žalobca žiadal iba rádovo jednotky kópií rozhodnutí vydaných žalovaným, ktoré stačilo vybrať a vykopírovať z rádovo jednotiek správnych spisov. Žalovaný o každom správnom konaní vedie osobitný správny spis. Zoznam vedených správnych konaní a spôsob ich ukončenia vedie podľa zákona. Nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že by musel prehľadať tisíce individuálnych spisov znalcov, lebo tam zakladá správne rozhodnutia. Žalovaný totiž správne rozhodnutia v prvom rade má v jednom exemplári založené povinne v správnych spisoch. A tých vedie ročne iba jednotky až desiatky. Prehľadať pár desiatok správnych spisov a vykopírovať niekoľko jednotiek správnych rozhodnutí by zabralo rádovo zopár hodín a nevyžiadalo by si žiadne nutné navyšovanie kapacít žalovaného. Žalobca nepodal žiadne väčšie množstvo žiadostí. Podal jednu žiadosť. Táto žiadosť je jednoznačná, presná a exaktná a jej vybavenie nepresahuje rozsah práce viac ako jedného človeka na pár hodín.

21. Aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj ostatné rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Krajského súdu v Bratislave, citované žalovaným vo vyjadrení k žalobe, sa podľa názoru žalobcu týkali inej, neporovnateľnej situácie, kedy žiadateľ požadoval od povinnej osoby taký rozsah výkonov pre splnenie zákonom uloženou povinnosťou, ktorý by paralyzoval povinnú osobu. Toto ale nie je tento prípad. Žalobca (pozn. správneho súdu: zrejme mal žalobca na mysli „žalovaný“) sa snažil podsúnuť súdu svoje tvrdenie, že skopírovanie pár jednotiek rozhodnutí vydaných v správnom konaní, ktoré by žalovaný vyhľadal v pár jednotkách až v pár desiatkach správnych spisov, by bolo pre neho do tej miery zaťažujúce, že žalovaný so svojím aparátom približne 6 000 zamestnancov by nezvládol v primeranej lehote prehľadať niekoľko desiatok správnych spisov a urobiť fotokópie, ktorých rozsah s určitosťou nedosiahne 100 strán v celkovom súčte.

22. Žalovaný podľa názoru žalobcu vedome podsúva súdu argument, že by musel na základe žiadosti žalobcu vytvoriť databázu rozhodnutí. To ale nie je pravda. Žalovaný má jednoducho prejsť niekoľko jednotiek až nižších desiatok správnych spisov a vyhotoviť fotokópie príslušných rozhodnutí a tieto zaslať žalobcovi. Žalobca nežiadal vytvorenie databázy, ktorá by obsahovala akýkoľvek prehľad rozhodnutí, ich atribútov a podobne, ale žiadal jednoducho kópie rozhodnutí. Žalovaný vedome zamlčiava a neaplikuje na situáciu judikatúru, na ktorú žalobca poukázal už vo svojej žalobe. Z uvedenej judikatúry jednoznačne vyplýva, že vo vzťahu k poskytnutiu kópie verejných listín (rozhodnutie v správnom konaní je verejnou listinou), ktoré sú výsledkom zákonnej činnosti povinnej osoby, neexistuje pri racionálnej žiadosti (nevyžadujú sa neprimerané rozsahy ako napr. fotokópie celých spisov) dôvod, na odmietnutie takej žiadosti.

V.

Duplika žalovaného

23. Žalovaný v duplike zo dňa 13.01.2022 zotrval na svojom vyjadrení k správnej žalobe, v zmysle ktorého žiadal túto zamietnuť ako nedôvodnú.

24. Je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že od žalovaného žiadal iba „rádovo jednotky kópií rozhodnutí vydaných žalovaným ako správny orgánom, ktoré stačilo vybrať a vykopírovať z rádovo jednotiek správnych spisov.“ Žalobca vo svojej žiadosti nekonkretizoval, ktoré konkrétne rozhodnutia žiadal sprístupniť, ale požadoval vopred neurčenú množinu rozhodnutí, bližšie vymedzenú len obdobím, počas ktorého mali byť tieto rozhodnutia vydané (posledných 5 rokov) a spôsobom skončenia správneho konania (zastavenie konania, resp. výrok o nevine), teda špecifickým kritériom, ktoré práve tieto

rozhodnutia odlišuje od ostatných vydaných v rovnakom období. Získanie žalobcom požadovanej informácie žalovaným by si teda vyžadovalo postup popísaný v rozhodnutiach žalovaného, resp. vo vyjadrení k správnej žalobe, ktorý aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, na ktorú žalovaný poukázal vo svojom rozhodnutí, presahuje povinnosti ukladané povinnej osobe zákonom č. 211/2000 Z. z.

25. Ničím nepodložená je i domnienka žalobcu o „rádovo jednotkách až desiatkach správnych spisov“, ktorých jednoduchou lustráciou by bolo možné bez ďalšieho žalobcom požadovanú informáciu sprístupniť. Žalovaný v rámci výkonu zákonom zvereneného dohľadu nad činnosťou znalcov, tlmočníkov a prekladateľov prijíma ročne rádovo stovky podnetov na tieto subjekty a výkon ich činnosti, pričom zákon č. 382/2004 Z. z. v prípade správnych deliktov nerozlišuje delikty osobitne znalcov, osobitne tlmočníkov a osobitne prekladateľov, resp. aj iných osôb. Je nepochybné, že nie všetky prijaté podnety dospejú po ich preverení až do štádia začatia a vedenia správneho konania o inom správnom delikte podľa § 27 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z. z., avšak každý prijatý podnet predstavuje osobitne vedený spis, bez ohľadu na spôsob vybavenia podnetu, kde je potrebné doplniť, že začatie samotného konania o inom správnom delikte nevedie k následnému vytvoreniu nového samostatného spisu, vedeného osobitne len pre konanie o inom správnom delikte. Navyiac, už vôbec nie osobitne pre konanie o inom správnom delikte znalca, osobitne tlmočníka a osobitne prekladateľa.

26. Na doposiaľ uvedenom nič nemení ani celkový počet zamestnancov žalovaného (ktorý mimochodom ani približne nedosahuje žalobcom tvrdené číslo, a to ani po zahrnutí zamestnancov zabezpečujúcich správu a údržbu priestorov sídla žalovaného, resp. bežný chod úradu), ktorých náplňou práce nie je lustrácia spisov za účelom vytvorenia novej informácie podľa kritérií a požiadaviek žalobcu.

VI.

Konanie na správnom súde a posúdenie podstatných právnych argumentov

27. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 151/2022 Z. z.“), začal s účinnosťou od 01.06.2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave (ďalej aj len „správny súd“), na ktorý prešiel od 01.06.2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/232/2019 bola v súlade s platným a účinným rozvrhom práce Správneho súdu v Bratislave v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 6S Správneho súdu v Bratislave a je na tomto súde vedená pod sp. zn. BA-1S/232/2019.

28. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. O žalobe rozhodol na pojednávaní dňa 14.01.2025 za účasti žalobcu.

29. Podľa § 493e SSP, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

30. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

31. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

32. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov a na vytváranie názorov.

33. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z., ak povinná osoba žiadosti nevyhovie hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

34. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

35. Podľa § 28 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2018, právoplatné rozhodnutie vydané v konaní o inom správnom delikte sa zverejní na webovom sídle ministerstva do 60 dní odo dňa jeho právoplatnosti. Na zverejňovanie a anonymizáciu rozhodnutí sa použijú primerane ustanovenia osobitného predpisu.

36. Kľúčovou otázkou v prejednávanej veci bolo posúdenie, či spracovaním informácie v zmysle žiadosti žalobcu by došlo k vytvoreniu (kvalitatívne) novej informácie, ktorú povinná osoba (žalovaný) nemá k dispozícii, a z ktorého dôvodu potom takúto informáciu nie je povinná sprístupniť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

37. Správny súd považoval za potrebné v prvom rade uviesť, že pojem „informácia“ zákon č. 211/2000 Z. z. nedefinuje, avšak z hľadiska všeobecného možno informáciu vymedziť ako určitú správu posielanú odosielateľom príjemcovi, bez ohľadu na to, či vo forme listinnej (materializovanej) alebo vo forme elektronickej (imaterializovanej). Povinná osoba však nie je povinná sprístupniť akúkoľvek žiadanú informáciu. Sprístupní informáciu iba v takom prípade, ak ju má k dispozícii (§ 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.) a súčasne nie je daný zákonný dôvod pre obmedzenie prístupu k informáciám upravený v § 8 až § 11 zákona č. 211/2000 Z. z. V kontexte s prejednávanou vecou správny súd ďalej uvádza, že povinná osoba je povinná poskytovať informácie, ktoré má k dispozícii, teda informácie, ktoré v súvislosti s výkonom svojej činnosti používa, využíva, prípadne s nimi pracuje.

38. Prvotným predpokladom pre nevyhovenie žiadosti o informácie (teda pre nesprístupnenie požadovaných informácií) z dôvodu vytvorenia novej informácie je skutočnosť, že povinná osoba takýmito informáciami v požadovanom tvare, respektíve forme nedisponuje. Ďalší dôležitý predpoklad je založený na absencii povinnosti s takýmito informáciami disponovať, nakoľko aj v prípade, že by poskytnutie požadovaných informácií pre správny orgán objektívne predstavovalo potrebu vytvoriť novú informáciu, môže nastať situácia, kedy správny orgán nebude oprávnený poskytnutie takýchto informácií odoprieť, keď nerešpektovaním povinnosti evidovať požadované informácie sa nemôže zbaviť svojej povinnosti predmetné informácie poskytovať; vytvorením takýchto informácií by v podstate len napravoval svoje skoršie pochybenie. V prípade splnenia uvedených základných predpokladov je ďalej nevyhnutné riadne rozlíšiť, respektíve nájsť vhodné rozhraničenie medzi situáciou, kedy na jednej strane pôjde výlučne o vyhľadávanie a usporiadanie už existujúcich informácií do podoby zodpovedajúcej konkrétnej žiadosti o informácie a na strane druhej situáciou, kedy by zostavenie požadovaných informácií už predstavovalo „vytvorenie novej informácie“. Primárny dôvod takéhoto rozlíšenia spočíva v tom, že mnohé z požadovaných informácií nie je možné získať obyčajnou mechanickou kontrolou či už jednotlivých rozhodnutí, prípadne spisov, ale vyžaduje si náležité preštudovanie, vyhodnotenie a následné spracovanie informácií obsiahnutých v týchto rozhodnutiach, alebo spisoch, a to podľa požiadaviek vymedzených v konkrétnej žiadosti o informácie. Pod pojmom „vytvorenie novej informácie“ treba rozumieť jednak situáciu, kedy žiadateľ požaduje od povinnej osoby vypracovanie rozborov, analýz, referátov, poskytnutie odborných alebo politických stanovísk, prognóz, výkladov právnych predpisov, prípadne žiada od povinnej osoby, aby vyslovila určitý subjektívny názor na istú problematiku, pričom tieto informácie nemá povinná osoba vôbec vytvorené a jednak situáciu, kedy sa určitá informácia u povinnej osoby nachádza, avšak jej kvalifikovaným spracovaním vznikne kvalitatívne nová informácia. Pokiaľ by sa teda na základe žiadosti zo strany povinnej osoby žiadalo nielen mechanické vyhľadávanie a zhromažďovanie údajov, ktoré mala povinná osoba k dispozícii, ale vyžadovalo by sa aj ich tzv. kvalifikované spracovanie, pre ktoré by bol príznačný určitý vyšší stupeň intelektuálnej náročnosti potrebnej pri príprave odpovedi na žiadosť (majúcej podobu napríklad štúdia, analýzy a podobne), išlo by o vytvorenie novej informácie, ktorej sprístupnenie možno odmietnuť z dôvodu, že takúto informáciu nemá povinná osoba k dispozícii. O vytvorenie novej informácie pôjde iba vtedy, ak k vytvoreniu odpovede na žiadosť nepostačuje obyčajné mechanické vyhľadávanie a zhromaždenie údajov, ktoré má povinný subjekt k dispozícii a ktoré sú predmetom príslušnej žiadosti, a súčasne je nevyhnutné s takýmito údajmi uskutočňovať ďalšie (napríklad analytické) spracovanie nad rámec jednoduchého

„vtelenia“ do odpovede na príslušnú žiadosť. O vytvorenie novej informácie však nepôjde v prípade, kedy v súvislosti s vybavením príslušnej žiadosti sa vyžaduje vyhľadávanie vo viacerých dokumentoch, čo býva pomerne často spojené s časovou náročnosťou, nakoľko takéto prekážky predpokladajú použitie inštitútu predĺženia lehoty na sprístupnenie informácie, tak ako to predpokladá § 17 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.

39. Zo znenia zákona č. 211/2000 Z. z. nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisov, prípadne, že informáciou by malo byť „štatistické“ spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, respektíve pokynov, toho, kto o poskytnutie informácie žiada. Z príslušného zákona tiež nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolu alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžik/1/2017 zo dňa 24.10.2018, prípadne rozsudok sp. zn. 7Sž/40/2014 zo dňa 17.12.2015).

40. Podporne možno tiež poukázať na čl. 13 úvodných ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/98/ES zo dňa 17.11.2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora podľa ktorého „ (...) subjekty verejného sektora by mali priaznivo posudzovať žiadosti o výpis z existujúcich dokumentov, keď sa takej žiadosti môže vyhovieť len jednoduchou manipuláciou. Subjekty verejného sektora by však nemali byť povinné poskytnúť výpis z dokumentu, keď je s tým spojené neprimerané úsilie (...)“, prípadne čl. 5 ods. 1 aktuálne platnej smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1024 zo dňa 20.06.2019 o otvorených dátach a opakovanom použití informácií verejného sektora (ďalej aj len „smernica č. 2019/1024“), podľa ktorého „ (...) Bez toho, aby bola dotknutá kapitola V, subjekty verejného sektora a verejné podniky sprístupňujú svoje dokumenty v akomkoľvek už existujúcom formáte alebo jazyku a pokiaľ je to možné a vhodné elektronickými prostriedkami, vo formátoch, ktoré sú otvorené, strojovo čitateľné, prístupné, vyhľadateľné a opakovane použiteľné, spolu s ich metaúdajmi. Formát i metaúdaje spĺňajú podľa možnosti formálne otvorené štandardy.“ a v spojení s čl. 5 ods. 3 smernice č. 2019/1024, podľa ktorého: „Z odseku 1 nevyplýva subjektom verejného sektora povinnosť vytvoriť alebo upraviť dokumenty alebo poskytnúť výňatky s cieľom zabezpečiť súlad s uvedeným odsekom, ak by si to vyžadovalo neprimerané úsilie presahujúce rámec jednoduchej operácie.“

41. Za takto nastavených východísk mal správny súd za to, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií nevyhoveli dôvodiac tým, že nevedú evidenciu rozhodnutí vydaných v správnych konaniach proti znalcom zapísaným v zozname znalcov podľa výsledku konania. Prvý predpoklad je teda splnený, keď povinná osoba takýmito informáciami v požadovanom tvare, respektíve forme nedisponuje. V tomto smere samotný žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí uviedol, že získanie žalobcom požadovaných informácií nie je možné ani fyzickým prehľadaním relevantného okruhu spisov, nakoľko rozhodnutia vydané v správnom konaní sú súčasťou osobných spisov znalcov a na získanie žalobcom požadovaných informácií by bolo potrebné spomedzi približne 6 000 až 7 000 spisov vybrať spisy tých znalcov, voči ktorým bolo za posledných päť rokov vydané správne rozhodnutie a až následne tieto vyselektovať na spisy, v ktorých došlo k zastaveniu správneho konania a na spisy, v ktorých boli znalci oslobodení spod obvinenia.

42. Rovnako podľa názoru správneho súdu bol splnený aj druhý predpoklad, že žiaden právny predpis neukladá žalovanému povinnosť evidovať informácie v takej forme, v akej to požadoval žalobca. Takáto povinnosť žalovanému nevyplýva ani zo zákona č. 382/2004 Z. z. Je pravdou, že s účinnosťou od

01.07.2018 je s poukazom na § 28 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. žalovaný na svojom webovom sídle povinný zverejňovať právoplatné rozhodnutia vydané v konaní o inom správnom delikte do 60 dní od ich právoplatnosti, avšak s poukazom na dôvodovú správu k predmetnej novele sa pod pojmom „rozhodnutia o správnom delikte“ rozumejú rozhodnutia o vine a uložení sankcie. Takýmito rozhodnutiami teda nie sú rozhodnutia o zastavení konania ani rozhodnutia s výrokom o nevine.

43. Čo do otázky vytvorenia novej informácie mal správny súd za to, že žalovaný v spojení s prvostupňovým správnym orgánom nebol povinný žalobcovi požadované informácie vo vymedzenom rozsahu sprístupniť, keď síce žiadané informácie sa nesporne u povinnej osoby nachádzajú, ich vyhľadávanie je však podstatne sťažené tým, že povinná osoba by mala nielen mechanicky vyhľadávať údaje v stovkách či tisíckach spisov, ale tieto údaje kvalitatívne posudzovať podľa obsahu žiadosti, vyňať ich, zhromaždiť a vteliť ich do odpovedí na žiadosť. Takéto vynímanie informácie z veľkého súboru spisov a ich zhromaždenie s cieľom ich poskytnutia žalobcovi ako žiadateľovi aj podľa Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v súlade s názorom správneho súdu možno považovať za vytváranie novej informácie, keď povinná osoba s ohľadom na obsah zákona č. 211/2000 Z. z. nie je povinná vytvárať databázu informácií, ktorými v momente podania žiadosti nedisponuje. Ak by sa rozhodol žalovaný sprístupniť požadované informácie, musel by preskúmať stovky resp. tisícky spisov, pokrývajúcich časové obdobie piatich rokov a z týchto následne informácie zhromaždiť podľa kritérií požadovaných žalobcom (žiadateľom), teda vybrať spisy, v ktorých bolo správne konanie zastavené a tie, v ktorých boli znalci oslobodení spod obvinenia, následne ich skenovať, resp. kopírovať, vykonať anonymizáciu v súlade s § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. a nakopírovať za účelom ich sprístupnenia.

44. Základ činnosti povinného v kontexte na konkrétne požiadavky zadané žalobcom v príslušnej žiadosti a na strane druhej charakter existujúcej databázy a spôsob evidencie jednotlivých spisov by bol založený na analyzovaní, respektíve naštudovaní každého jedného sporu, ich spracovaní a vyabstrahovaní právnych vzťahov, ktoré sú základom predmetu sporu. Z uvedeného množstva spisov by takto povinná osoba vytvorila nové informácie. V prípade sprístupňovania informácií musí takmer vždy prebehnúť istý proces vyhľadávania či zhromažďovania, čo možno jednoznačne vyvodiť aj z ustanovenia § 17 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 211/2000 Z. z. Súčasne však tento proces musí byť v súlade s určitou mierou časovej, personálnej či odbornej náročnosti a jeho výsledkom nemá byť vytvorenie novej informácie. V tomto prípade by však nešlo o proces, ktorý možno od správneho orgánu požadovať, ale o preskúmanie stoviek resp. tisícov spisov, následné zhromažďovanie a spracúvanie informácií podľa kritérií žalobcu, čím by došlo k vytvoreniu kvalitatívne novej informácie. Zo znenia zákona č. 211/2000 Z. z., a to ani vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax nemožno vyvodzovať, že prvostupňový správny orgán mal žiadosti žalobcu vyhovieť (napr. rozsudky Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžik/2/2020 zo dňa 28.09.2022, sp. zn. 4Sžik/2/2020 zo dňa 29.11.2021, prípadne sp. zn. 3Sžil/46/2014 zo dňa 06.10.2015, sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 29.05.2009 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 96/2010 zo dňa 09.03.2010).

45. Správne orgány aplikovali na prejednávajúcu vec relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutia presvedčivo a náležite odôvodnili. V danom prípade boli naplnené oba predpoklady pre zamietnutie žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií. Prvý predpoklad bol splnený tým, že povinná osoba takýmito informáciami v požadovanej forme nedisponuje. Zároveň bol splnený aj druhý predpoklad, že žiaden právny predpis neukladá žalovanému povinnosť evidovať informácie v takej forme, v akej to požadoval žalobca v podanej žiadosti.

46. Na základe vyššie uvedeného správny súd, po vykonaní súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím ako aj postupu predchádzajúceho ich vydaniu, dospel k záveru, že správne orgány sa náležite zaoberali predmetnou vecou, vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistili skutočný stav a svoje rozhodnutia náležite odôvodnili. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení zákonov správny súd žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

47. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP a v konaní úspešnému žalovanému trov konania nepriznal, pretože z obsahu spisu nevyplýva, že by mu trov konania vznikli, pričom orgánu štátnej správy, ktorým žalovaný nepochybne je, možno priznať trov konania iba výnimočne.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 SSP v spojení s § 493e SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.